

Szoboravató

Meghívó

2020. január 17.

Keszthely

Meghívó

Dr. Sáringer Gyula
akadémikus
mellszobrának avató ünnepségére

2020. január 17. péntek 9:00-kor

Helyszín:

Pannon Egyetem Georgikon Kar,
„A” épület szoborpark

8360 Keszthely, Deák Ferenc utca 16.

Megemlékező beszédet mond:
Dr. Tóth Miklós akadémikus

A szobor avatását támogatta:

MAGYARORSZÁG KORMÁNYA

Agrárminisztérium

Magyar Növényvédő Mérnöki és Növényorvosi Kamara (NMNK)

NMNK Komárom-Esztergom Megyei Szervezete

NMNK Hajdú-Bihar Megyei Szervezete

NMNK Somogy Megyei Szervezete

NMNK Zala Megyei Szervezete

NMNK Nógrád Megyei Szervezete

NMNK Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Szervezete

NMNK Fejér Megyei Szervezete

Rovért Kft.

Corax-Bioner Zrt.

PE GK Növényvédelmi Intézet

Sáringer-Kenyeres Tamás

Nagybajom Város Önkormányzata

BASF Hungária Kft.

Magyar Növényvédelmi Szövetség

Magyar Növényvédelmi Társaság

Magyar Rovartani Társaság

Dr. Szelényi Gusztáv Alapítvány

Balatoni Szövetség

Bio-Kalibra Bt.

Dr. Vig Károly

Dr. Pálmai Ottó

Dr. Kondorosy Előd

Dr. Markó Viktor

Nedeczky Ferenc

Boross László György

Behek János

Sáringer Gyula akadémikus, országgyűlési képviselő szoboravatására

Tisztelt Ünneplő Gyülekezet, Hölgyeim és Uraim!

Azért gyűltünk ma itt össze, hogy Sáringer Gyula akadémikus, országgyűlési képviselő, a hazai kísérletes rovartan egyik megalapítója, Gyuszi Bátyám szobrát felavassuk.

Sáringer Gyula 1928 december 2-án született, Magyarszerdahelyen. Neveltetését meghatározta a családi háttér: a kántortanító édesapa és a keresztény család. Középiskolai tanulmányait a kaposvári Sonssich Pál Állami Gimnáziumban végezte, és dacára annak, hogy itt rendkívül alapos humán képzést kapott, mégis a mezőgazdasági egyetemet választotta. A Magyar Agrártudományi Egyetem Budapesti Osztályára nyert felvételt, majd 3 évet Budapesten, 1 évet Gödöllőn járt. Ezek alatt az évek alatt Manninger Gusztáv Adolf volt az, aki a rovartan irányába terelte figyelmét. Az agrármérnöki oklevelet 1951-ben kapta meg. Ekkor azonban már olyanok voltak a politikai viszonyok, hogy Manninger Gusztáv Adolf meghívása az egyetem Növényvédelmi Állattani Tanszékére már nem volt elegendő a személyzeti vezető elutasító határozatával szemben. Az 1945-ben leventeként munkaszolgálatra Németországba hurcolt, - és onnan csodával határos módon visszatért - „káder“ múltja elegendő volt, hogy bélyeget süssön rá: „Maga nyugatos volt, emberekkel maga nem foglalkozhat...“. Így az egyetemi oktatói pálya helyett, ismét csak Manninger Gusztáv Adolf közbenjárására, a Növényvédelmi Kutatóintézetbe került.

Első kutatási témája Jermy Tibor akadémikussal a burgonyabogár életmódjának feltárása volt, ez a kártevő akkoriban jelent meg új jövevényként Magyarországon. Másik fontos kutatási témaként a kabócák taxonómiájának vizsgálatát végezte.

A későbbiekben nemzetközi elismerésre tett szert a rovarok nyugalmi állapotainak, diapauzájának kutatásában, eredményeiről több száz szakcikkben, könyvfejezetben, könyvben adott számot, megszerezte a kandidátusi és az akadémiai doktori fokozatokat is.

A Növényvédelmi Kutatóintézet Keszthelyi Laboratóriumát azonban 1978-ban megszüntették. Ekkor Romány Pál akkori miniszter Sáringer Gyulát a Keszthelyi

Agrártudományi Egyetem Növényvédelmi Intézetébe helyezte át. Oktató továbbra sem lehetett, az ottani kutatócsoportba került. Szinte a semmiből kellett megteremtenie a kísérletes kutatás feltételeit, ami 1983-ra sikerült.

Időközben a Balatoni Intéző Bizottság Sáringer professzort kérte fel, hogy kutatócsoportot állítson össze, amelynek feladata a csípőszúnyogok ellen végzett védekezés hatékonyságának vizsgálata volt. Ez a kutatócsoport 2002-ig működött Sáringer Gyula vezetése alatt. Sikerült kidolgozniuk egy olyan, környezetkímélő védekezési módszert, amely alacsony szinten tartja a csípőszúnyog populációk egyedszámát, és környezeti veszélye is lényegesen kisebb, mint a korábban használt technológiáké.

Sáringer Gyula 1988-ban töltötte be hatvanadik életévét. Egy épp futó OTKA pályázatnak köszönhető, hogy nem nyugdíjazták, aktív kutató maradhatott 1990 végéig. Akadémiai levelező taggá választották 1990-ben, majd rendes taggá 1995-ben. 1993-ban választották meg a Pannon Agrártudományi Egyetem rektorának. Az 1998-as országgyűlési választásokon a FIDESZ MPP Zala megyei listájáról országgyűlési képviselő lett. 2002-ben visszatért az egyetemre, és emeritus professzorként tevékenykedett tovább elhunytáig.

Sáringer Gyulának rendkívül sokat köszönhet a magyar növényvédő társadalom, a magyar tudomány. Rendkívüli hatását mi sem mutatja jobban, minthogy mind a mai napig azokat az ő általa tervezettek alapján, a keszthelyi asztalos bácsi által ácsolt fotoboxokat - melyek a keszthelyi labor felszámolásával Julianna majorba kerültek - használjuk a rovarviselkedési vizsgálatokban, hiszen segítségükkel, fordított fotoperiódus beállításával, az éjszaka aktív fajok könnyen megfigyelhetővé válnak.

Habár „hivatalosan“ hosszú ideig nem lehetett egyetemi oktató, a fiatal kutatók előmenetelét azonban figyelemmel kísérte és sokrétűen elősegítette. Mi bizonyíthatná jobban ezt, mint Sáringer Gyula saját szavai, melyekkel egy 2004-es interjúban intelmeit intézte a fiatalokhoz:

„...Már fiatalon használják ki maximálisan a tehetségük adta lehetőségeket. Feltétlenül szükséges, hogy az angol, német vagy francia nyelvben járatosak legyenek...

...Legyenek szerények, ne akarjanak rövid időn belül mindent: autót, külföldi turistautat, hifi tornyot, videokamerát stb. Viszont számítógépet minél előbb szerezzenek be, mert azzal kinyílik előttük a világ...

...A 30 éves koruk előtti családalapítást se hagyják ki, mert rohamos mértékben csökken a magyar népesség lélekszáma....

...Neveljenek gyermekeket, mégpedig a keresztény/keresztyén értékekre alapozva...

...Legyenek szolidárisak a szegényekkel, a fogyatékosokkal és az öregekkel. Sokféle formában lehet ma a szolidaritást kifejezni...

...Válogassák meg olvasmányaikat. Ma nincs olyan sok ideje senkinek, hogy limonádé olvasásával töltse drága idejét. Csak szellemóriások műveit érdemes olvasni. Szerencse, hogy nagy választék van mind a magyar, mind a külföldi szerzők munkáiból. Magyar szerzők közül feltétlenül ajánlom a XX. század egyik legnagyobb szellemének, Németh Lászlónak az írásait....“

Gyuszi Bátyám e veretes gondolataival zárom beszédemet. Ahogy őt ismerem, egy halvány félmosollyal nyugtázná, hogy a kísérleti objektum, a burgonyabogár évtizedekkel korábban kapott szobrot, mint a bogarat kutató tudós. Ezt a hiányt ma bepótolhatjuk.

Tóth Miklós akadémikus